

Οθωμανική αυτοκρατορία - Τουρκία - Ευρωπαϊκή Ένωση

Η τουρκία στο διάστημα που της απομένει ως την ημέρα που θα διεκδικήσει την ημερομηνία έναρξης συνομιλιών για την ένταξη της στην ΕΕ, δοκιμάζει τη δύναμη της. Θέτει τους όρους της. Θυμάται τους ρόλους της σαν Οθωμανικής αυτοκρατορίας όταν οι υπόδουλοι λαοί δέχονταν παθητικά τις εντολές της.

Παρ' όλην ότι σε λίγες μέρες θα προσέλθει ενώπιον της Ε.Ε. ζητώντας ημερομηνία έναρξης συνομιλιών, εντούτοις απαιτεί εκβιαστικά από την Ε.Ε. να δέχεται τους όρους της. Ενεργεί σαν μεγάλη δύναμη όπως και πρόσφατα απέδειξε με το να μπλοκάρει Νατοϊκές δραστηριότητες. Δείχνει ότι προσπαθεί να αναστήσει τη διπλωματική παράδοση του Κεμάλ, ενεργώντας με τρόπους που κάποτε ήταν προσφιλείς στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Ενώ ενεργεί με μεθόδους υπεροπτικές αγνοώντας αρχές και αξίες της Ευρώπης, συγχρόνως μερικοί από τους ηγέτες της φωνάζουν οργισμένοι ότι η Ε.Ε. είναι υποχρεωμένη να τη δεχτεί σαν ισότιμο μέλος γιατί δεν μπορεί να αγνοήσει τις «προόδους» της ως προς την προσαρμογή των νόμων της και την ικανοποίηση των όρων του Μάαστριχ με τους οποίους έχει «συμμορφωθεί» πλήρως.

Οι πολιτικοί αρχηγοί και οι ηγέτες της Ε.Ε. οφείλουν να δουν τα σημάδια. Τα τοποθετεί ξεκάθαρα η Τουρκία. Εθελούφληδον αγνοώντας τα. Και μέχρι στιγμής τα αγνοούν.

Παραβλέπουν τις δηλώσεις των Τούρκων ηγετών. Και είναι πολλοί οι δηλώσεις τους, που σηματοδοτούν τη μελλοδική τους συμπεριφορά. Δηλώνουν π.χ. ότι δεν πρόκειται να αναγνωρίσουν ένα κράτος μέλος της Ε.Ε. την Κύπρο, πράγμα που αποτελεί κατάφωρη παραβίαση των κριτηρίων της Κοπεγχάγης, αλλιά και του άρθρου 10 της συνθήκης εγκαθίδρυσης, και που αντανakλά αρνητικά στη λειτουργία, και στους σχεδιασμούς για ολοκλήρωση της Ευρώπης. Δεν αντιδρούν όταν ένα τμήμα κράτους μέλους της Ε.Ε. τελεί υπό κατοχή του στρατού της Τουρκίας. Κωφεύουν στις φωνές των Κούρδων και τη δεινή θέση που τους έχει φέρει το κατά τους νόμους «φιλελεύθερο» καθεστώς της Τουρκίας. Όπως κωφεύουν και στις διαμαρτυρίες των μειονοτήτων που ζουν στην επικράτειά της, τους Αρμένιους (όσοι επέζησαν της γενοκτονίας) και τους Έλληνες (αν εξακολουθούν να υπάρχουν μετά τους σφαγιασμούς του 1922, την εξορία των υπολοίπων και τις πρόσφατες διώξεις της περασμένης πεντηκονταετίας).

Οι πολίτες της Ε.Ε. επικαλούνται την προσοχή των ηγετών τους στη συμπεριφορά της Τουρκίας. Εκτός από τις συμπεριφορές της αυτές που σηματοδοτούν τα μελλοδικά της σχέδια, αυτή η χώρα έχει και ένα ιδιαίτερο, τελείως δικό της, τρόπο να εφαρμόζει τις ανθρώπινες αξίες. Καθοδηγείται από

τις θρησκευτικές ισλαμικές παραδόσεις της και εξανίσταται αν πεισθεί να προσαρμοστεί με τις πολιτιστικές αξίες της Ευρώπης. Ο πρόεδρος της κ. Σεζέρ ξέσπασε πρόσφατα και σε μια κρίση ειλικρινείας είπε: «Η εφαρμογή των κανόνων του κοσμικού κράτους στην Τουρκία καθοδηγείται από τις ιστορικές και κοινωνικές ανάγκες της χώρας και όχι από εκθέσεις που έχουν υπαγορευθεί από τους ξένους».

Η Τουρκία, που κατά τον κ. Ζισκάρ ντ' Εστέν «δεν μοιράζεται καμιά πνευματική ή πολιτιστική αξία με την Ευρώπη», δίνει καθαρά το στίγμα της: 'Ότι θα ακολουθήσει και μετά την είσοδο της στην Ε.Ε. τις δικές της «κοινωνικές και ιστορικές ανάγκες» που υπαγορεύονται από την υπερφίαλη νοοτροπία της τ έως Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Θα ακολουθήσει τις δικές της παραδοσιακές θρησκευτικές αντιλήψεις που απορρέουν από το δικό της ισλαμικό πολιτισμό και δεν θέλει να ακούει για εναρμονίσεις των πολιτιστικών αρχών της με τις ευρωπαϊκές αξίες.

«Το χάσμα ανάμεσα στη σημερινή Τουρκία και την Ευρώπη είναι τεράστιο...», διαπιστώνει ο Ζισκάρ ντ' Εστέν.

Η ευρωπαϊκή σκέψη και παράδοση καθιεργήθηκε ύστερα από πολλή χρόνια ζυμώσεων, αντιπαραθέσεων και αγώνων. Και στηρίζεται στον αρχαίο ελληνορωμαϊκό πολιτισμό, στην Αναγέννηση και το Διαφωτισμό. Οι Τούρκοι βρέθηκαν μέσα στον πολιτισμό αυτό, αφού κατέκτησαν το

Βυζάντιο, αλλά δεν συνειδητοποίησαν τις αξίες του ανώτερου πολιτισμού των Ελλήνων, που συνάντησαν εκεί, και σαν βάνδαλοι κατέστρεψαν τα πάντα. Το μόνο ελαφρυντικό που μπορεί να τους καταλογίσει κάποιος είναι: Επειδή δεν είχαν καμιά συγγένεια, καμιά σχέση, με αυτές τις πνευματικές και πολιτιστικές αξίες, δεν τις είχαν αναγνωρίσει, δεν τις είχαν εκτιμήσει.

Γιατί λοιπόν θα εκτιμήσουν τον σημερινό ευρωπαϊκό πολιτισμό;

Η Τουρκία αγνόησε συστηματικά τις αποφάσεις του Ο.Η.Ε. από το 1974 και εντεύθεν για τις κατακτητικές της ενέργειες εις βάρος της Κύπρου, και για πολλά χρόνια επαναλάμβανε στις διεθνείς της συναντήσεις ότι με την εισβολή του στρατού της έλυσε το πρόβλημα της Κύπρου και δεν δεχόταν καμία συζήτηση, καμία εισήγηση του ΟΗΕ επί του θέματος μέχρι πρόσφατα. Μόνο όταν ο κ. Ανάν υιοθέτησε τις θέσεις της, και τις περιέλαβε στο Σχέδιό του, το απεδέχθησαν σαν «λύση». Τη λύση δηλαδή που επέβαλε ο στρατός της. Και ακόμη εξακολουθεί να αγνοεί τους διεθνείς νόμους και σε κάθε ευκαιρία τονίζει ότι αποτελεί Casus belli η εφαρμογή του διεθνούς νόμου για την αιγιαλίτιδα ζώνη από την Ελλάδα. Αγνοεί τις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου να αποδώσει τα κλημμένα και παραβαίνει συστηματικά την συνθήκη της Λωζάνης.

Οι σειρήνες του κινδύνου χτυπούν ηχηρά. Και οι πολιτικοί και οι ηγέτες της

Ε.Ε. τις ακούνε, αηλιά κλείνουν τα αυτιά τους αφού δεν αφορούν τους ίδιους. Οι συνέπειες όμως δεν θα αργήσουν να φανούν αν η Τουρκία κατορθώσει, με τις πιέσεις των προστατών της, και με τους δικούς της ελιγμούς, να βρεθεί κάποια μέρα δίπλα στους Ευρωπαίους σαν ισότιμο μέλος. Τότε η υπεροψία που δείχνει τώρα θα διογκωθεί και θα ζητά να υπαγορεύει τους όρους της σε κάθε ευρωπαϊκό θέμα.

Και ας μην ξεχνούν οι αγαπητοί συμπολίτες της Ευρώπης ότι θα έχει τη δυνατότερη φωνή μέσα στην Ε.Ε., ένεκα πληθυσμιακής υπεροχής, αφού σε είκοσι χρόνια και τους υπολογισμούς θα έχει 90 εκατομμύρια κατοίκους.

Η ψευδαίσθηση (ή Αμερικανοβρετανική προπαγάνδα) ότι θα εναρμονιστεί η Τουρκία με τις αρχές της Ευρώπης μόλις αρχίσει να συνομιλεί και ότι θα γίνει «συνεννοήσιμη» θα παραμείνει σαν μια απραγματοποίητη ευχή. Αντίθετα, η Τουρκία θα γίνει περισσότερο υπερφίαλη.

Οι ήσοί που έχουν υποφέρει από την κατάκτησή της στέκονται μπροστά στο πρόβλημα «Τουρκία + Ε.Ε.» με μεγάλο σκεπτικισμό. Και οι χώρες της Ε.Ε. που έχουν πληρώσει τις βαρύτερες συνέπειες από υποδούλωση των χωρών τους από τους Τούρκους είναι η Ελλάδα και η Κύπρος. Έχουν να διηγηθούν πολλά για τον Οθωμανικό πολιτισμό. Υποδούλωσαν οι Τούρκοι τις πατρίδες τους, το Βυζάντιο, που βρισκόταν στο απόγειο του ανθρώπινου

πολιτισμού και σε λίγα χρόνια εξαφάνισαν τον πολιτισμό του, ισοπέδωσαν την κτιριακή υποδομή των πόλεων του, και κατέστρεψαν τους πολιτισμικούς και καλλιτεχνικούς θησαυρούς του. Και όλα αυτά τα αντικατέστησαν με καλύβες, με αμανέδες, με μπούρκες και χαρέμια...

Γι' αυτό ας ακούσουν οι συμπολίτες μας της Ε.Ε. την πείρα των πολιτών της Ελλάδος και της Κύπρου. Ας ακούσουν τις προειδοποιήσεις και τις διαμαρτυρίες τους, και ας δώσουν την αρμόζουσα βαρύτητα. Θα δουν τότε ποια απόσταση χωρίζει το προς ένταξη κράτος της Τουρκίας από τις ευρωπαϊκές αξίες και κανόνες που διέπουν την Ευρώπη. Και θα συνειδητοποιήσουν οι πολίτες της Ε.Ε. την ανάγκη που ωθεί τη Δημοκρατία της Κύπρου, ένα ισότιμο μέλος της Ε.Ε., να απαιτεί να αναγνωριστεί το ταχύτερο και έγκαιρα από την προς ένταξη χώρα Τουρκία.

Προβάλλοντας αυτή την απαίτηση η Κυπριακή Δημοκρατία και θέτοντάς την σαν προϋπόθεση για να δώσει την συγκατάθεσή της για την έναρξη ενταξιακών συνομιλιών της Τουρκίας, δεν κάνει κάτι έξω της λογικής και του Δικαίου. Αν δεν ικανοποιήσει η χώρα αυτή το αυτονόητο αυτό αίτημα, αποδεικνύει ότι περιφρονεί τις αρχές και τους νόμους της Ε.Ε. Είναι βέβαιο ότι σε αυτή την περίπτωση δεν θα βρεθεί κράτος της Ε.Ε. να επιρρίψει ευθύνες στην Κυπριακή Δημοκρατία όταν προβάλλει βέτο παρεμποδίζοντας την έναρξη συνομιλιών.